

ŘEHOLE A ŽIVOT

Listopad 2011

**A ve vhodný čas složíte do jejich rukou profesi,
budete-li chtít vytrvale bojovat
podle této spásné řehole.
Pro Krista se budete moci, již od raného mládí spásitelně cvičit
v této řeholi a životě.
Budete moci přijmout zmíněné cingulum z rukou
řečených korektorů nebo jejich delegátů. A ve věku patnácti let,
ne dříve, budete moci složit náležitou profesi.**

(Řehole TOM VI, 16).

**Tak Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním.
Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem. (1 Sam 3,19)**

V 6. kapitole řehole, po ukázání provazu jako znamení přináležitosti k řádu, je vysvětlován právní způsob, kterým se terciář efektivně váže k řádu Nejmenších.

Jedná se o profesi, která – jak praví Řehole – má být složená **v patřičný čas**, kdy u kandidáta dozrála vůle bojovat vytrvale podle jejich předpisů.

Dále čteme, že praktikování pravidel obsažených v Řeholi se může uskutečňovat **již od raného mládí**, ale profese se má skládat až **po dovršení patnácti let, ne dříve**, tedy ve chvíli života, kdy se již předpokládá nabytí dostatečné rozlišovací schopnosti.

Jestliže je tedy možné navázat důvěrný vztah s řeholí a jejími pokyny již v raném mládí, rozhodnutí ke slibům a tedy k definitivnímu právnímu poutu s řádem vyžaduje uvědomělost a schopnost volby, které, jak vyplývá z textu, byly v té době považovány za dostačující u jedince ve věku patnácti let.

Je zřejmé, že v současné době, ve světle psychologických studií a národních a mezinárodních všeobecných norem, by se mohla přeložit až na dovršení plnoletosti, obvykle definovaného jako okamžik, v němž jedinec získává plnou schopnost jednat, a je tudíž schopný platně vyjádřit svůj souhlas.

Poznámka řehole ohledně času profese nicméně vede k zamyšlení nad závažností závazku, který se při profesi přijímá, třebaže tato není podrobena poutu slibu.

**Tak Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním.
Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem. (1 Sam 3,19)**

Ve svých „Poznámkách k Řeholi“ o. Giry ohledně toho dodává:

„Zavazujeme se ke čtyřem věcem, ne kvůli slibu anebo přivodění si hříchu v případě neplnění závazků – kromě těch bodů, které s sebou tuto povinnost nesou – nýbrž prostým příslibem, zakládajícím se na přání růst v dokonalosti.

První věcí je závazek ke stále větší nápravě vlastních zvyků a svého vlastního života, překonávání vlastních neřestí a práci na nabývání ctností.

Druhou věcí je důsledné dodržování závazků této Řehole.

Třetí, poslouchat nástupce svatého Františka z Pauly, kteří jsou generály řádu a také provinciály každé provincie.

Čtvrtou, nasazovat se pro získávání úcty a prestiže pro celý institut.

Věc, kterou členové třetího řádu musí konat především, ctěte ho svatostí svého života; na druhém místě, přivoláváním na něj milostí a požehnání z nebe svými modlitbami; na třetím místě, pomáháním v jeho časných potřebách svým majetkem a svou kompetencí; na čtvrtém místě, jeho hájením, podle svých možností, proti pomluvám a urážkám jeho odpůrců. Ostatně, tato profese se nemá skládat před dovršením patnácti let, věku, ve kterém je schopnost úsudku dostatečně zralá k pochopení důležitosti těchto závazků“.

Vyjmenování závazků, které se při profesi přijímají, se pohybuje okolo dvou základních principů: závazek k neustálému obrácení a svatosti života a duchovnímu i materiálnímu spojení s řádem.

Čtení aktuálního znění profese či formálního slibu, obsaženého ve stávajících konstitucích, i nadále poukazuje, ještě dnes, po pěti stech letech, na tuto dvojí dimenzi: přináležet k řádu, jež je nicméně slibem složeným před legitimním zástupcem zakladatele, a závazku k podávání svědectví ve světě svatosti života prostřednictvím trvalého úsilí o obrácení.

Jedná se samozřejmě o příslib, který není vázán ke slibu, avšak má podobu silného a všeobsahujícího závazku, neboť je přímo zaměřen na přetváření vlastního života podle Kristova evangelia. Pročež, dodává o. Giry, musí být podporován *touhou po růstu v dokonalosti*.

***Tak Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním.
Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem. (1 Sam 3,19)***

Závažnost závazku a významné dopady na osobní život naznačují nejen, že je nezbytné, aby profese byla skládána pouze osobou schopnou a uvědomělou, ale že je výrazem vůle bojovat vytrvale podle ní.

Aby se tedy mohla platně skládat profese, je nutné, aby se kandidát, který učinil zkušenost návrhu „nejmenšího (paulánského) života“, cítil opravdu povolán k utváření vlastního života v evangelním smyslu podle konkrétního charismatu řádu a to navždy.

Žít podle pravidel Řehole a následně norem, které usměřňují život třetího řádu, znamená rozhodnout se usilovat o nápravu vlastního života a vlastních zvyků, tj. zahájit autentickou obnovu svého křesťanského života, schopného smysluplnosti.

Nejedná se tedy o to vyjádřit lásku, oddanost, ale spíše rozhodnout se nastoupit cestu svatosti, tedy žít každodenní snahu neustálé konverze, tj. ustavičného *přeorientování* k Bohu, který se stává stále více jediným důležitým bodem, absolutnem, nejvyšším Dobrem, v dynamickém a nezadržitelném procesu vnitřního i vnějšího osvobození, které tím, že oddaluje vše, co není On, uvidí navrátit se v Něm všechno dobré, všechny dary, všechny milosti, které od Něj pochází.

A proto je profese Řehole definitivním závazkem, zakořeněným v křestní důstojnosti, která z nás činí svým nesmazatelným charakterem Syny v Synu, a tudíž nenávratně zapojené do procesu totálního připodobňování se k Ježíši, nikdy redukovatelného na pouhou součást života, ale krajně náročného a zainteresovaného, je-li pochopen a prožíván ve své všeobsahující síle.

***Tak Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním.
Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem. (1 Sam 3,19)***

Jen v ryzí souvislosti s povoláním je tedy možné pochopit identitu nejmenšího terciáře, identitu, která vyžaduje definitivní a radikální závazek.

Závazek profese nemůže být jen nadšenou odpovědí vášnivého věřícího, tím spíše ne uspěchanou žádostí toho, kdo si přeje zakusit členství, které by se mohlo ukázat jen přáním útěšných zdání.

Je zapotřebí hlubokého naslouchání volání, moudrého rozlišování povolání, aby se mohlo vyslovit vlastní „TADY JSEM“.

Jako mladý Samuel, který vnímal své jméno vyslovené v chrámě a až po několika neúspěšných pokusech se mu podařilo učinit zkušenost povolání, když *Pán přišel a postavil se vedle něj znovu a zavolal jej znovu jako předtím*.

Povolání musí být prožíváno v příznivém kontextu setkání s Pánem, a odpověď má být rozjímána a nabídnuta v postoji pokory a vědomí, které jsou předehrou ke každodennímu TADY JSEM tvořeného konkrétními, praktickými, často bolestně pronikavými a přetvářejícími volbami obvyklých existenčních postojů.

Tak Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním. Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem.

Bylo by krásné říci o každém pokřtěném, a o každém nejmenším, že Jeho život nabývá „hodnoty“, „důvěryhodnosti“, „významu“ pro jeho důvěrný vztah s Pánem a pro jeho schopnost střežit každé jeho Slovo.

Rovněž závěrečná výzva Řehole pročítat si ji stále znovu, abychom se vyvarovali zapomínání či nepozornosti, nás znovu přivádí, jak se zdá, prostřednictvím zakladatelových slov, k závazku vytrvalosti, která se žíví Slovem, aby je proměňovala v konkrétní život, v postoje a chování, které by promlouvaly v dějinách Boží Slovo.

MODLEME SE:

*Pane, svěřuji se zcela Tobě.
Učiň se mnou, co chceš.
Stvořil jsi mě pro sebe.
Co chceš, abych učinil?
Žij svůj život s mou přítomností.
To chci, v radosti i v bolesti.
Pro tebe budu obětovat touhy,
potěšení, slabosti,
plány, náklonnosti,
které mě od Tebe vzdalují,
aby mě přiváděly k sobě samému.
Chtěl bych být takovým, jakým Ty mne chceš mít.
Neříkám: „Kamkoliv půjdeš, chci Tě následovat,“
protože jsem slabý. Ale kráčím s Tebou,
nechám se vést.
Chci Tě následovat.
A prosím jen o sílu pro svůj den.*

(John Henry Newman)